

5. stáció: Cirénei Simon viszi Jézus keresztjét

„Egy arra elmenő embert, bizonyos Cirénei Simont, Rufusz és Alexander atyját, aki a mezőről jött, kényszerítették, hogy vigye a keresztet” – olvassuk Márk evangéliumában.

A katonák előtt nyilvánvalóvá vált, hogy a megkínzott, egy napja nem evett és teljesen legyengült Jézus nem tudja felvinni a keresztet a Golgotára, és ott fog összeesni az úton. Sietni is kellett. Körbenéztek. Az arra járó, jól megtermett, erős vállú férfi éppen kapóra jött. Kényszeríteni a fegyverek és a hatalom birtokában egyszerű dolog. Odaráncigálták Jézus mellé, hogy vegye át a keresztet. A Cirénei megértette a helyzetet, Jézus mögé állt, és aláfeszült a gerendának. Megemelte. Jézus érezte, hogy a teher lemege a válláról.

– „Nyugodtan engedd el, már tartom” – mondta a Cirénei.

Egymás mellett mentek. A kereszt vízszintes gerendája (mert a hagyományos ábrázolásokkal ellentétben azt vitték, a függőleges szilárdan beágyazva állt a helyén) mintegy 25-30 kilogramm lehetett. Az izmos, fizikai munkához szokott Ciréneinek nem volt nehéz. Tudta tartani a lépést. A Názáreti felé fordulva látta verítékben úszó arcát, és a vér is szivárgott, ahogy a töviskorona tüskei benyomódtak Jézus bőrébe. A szolidaritás természetes érzésével megkérdezte:

– „Család?”

Jézus átnézett a tömegben, és látta, hogy páran az övéi közül – köztük édesanyja és János – követik a menetet.

– „Anyám ott van, és a tanítvány” – mondta halkán Jézus.

Simon is odanézett, követve Jézus tekintetét. Meglátta őket.

– „Nem beszél!” – üvöltött rájuk a katona, és megsuhogtatta a korbácsot.

Némán mentek tovább. A Cirénei szemében izzott a gyűlölet a római katonákkal szemben.

– „Legalább megöltél közülük néhányat?” – súgta oda halkán és elégedetten, hiszen hallotta a városban, hogy lázadókat visznek keresztre feszíteni.

Jézus ráemelte szelíd tekintetét. A Cirénei elbizonytalanodott. Ez az ember maga a jóság és a szelídség.

– „Hát akkor... ki vagy te?” – kérdezte.

Jézus csendesesen válaszolta:

– „Tanító vagyok.”

– „És miről kellett tanítani ahhoz, hogy a keresztre küldjenek?” – kérdezte a Cirénei. Jézus nem felelt. Bár a teher nem nyomta a vállát, így is elég nehéz volt a járás. Az út is egyenetlen volt, és erősen emelkedett. A korbácsolástól felhasadt bőr beleragadt a köntösébe. Jézus hallgatott. A Cirénei felé emelte az arcát, tekintetük találkozott.

– „A valódi Istenről?” – válaszolta Jézus.

A Ciréneit megzavarta a válasz. Csöndben ment mellette. Ő is egyre nehezebbnek érezte a keresztet. Visszagondolt a szülői házra, ahol esténként a vacsora után apja és anyja beszélte a régi történeteket: Ábrahámról, Mózesről, az egyiptomi fogságról, aztán Dávid király nagy győzelmeit, a prófétákat, Isten nagy dicsőségét és győzelmeit, amelyeket a népért vitt végbe. Maga előtt látta a zsinagógai iskolát – ahová minden zsidó gyerek eljárt –, a jó rabbikat, a Tóra olvasását, a szertartásokat. És a holnapi templomhegyi ünnepet, az áldozatbemutatókat. Már ő is kiválasztotta a bárányt, amelyet majd leölnek.

– „A valódi Istenről?” – mormolta kérdően maga elé. Hirtelen elbizonytalanodott, és tele lett kérdéssel. Megszokott gondolati pályái már nem működtek. És itt megy mellette az a Jézus, akit a „valódi” Istenről szóló tanítása miatt a keresztre küldenek. Logikusan végiggondolta. Ha keresztre küldik a „valódi” Istenről szóló tanítása miatt, akkor az egészen más Isten lehet, mint amit neki tanítottak, mint amit ő gondol, hisz, ami röpteti vágyait a zsidók független, új királyságáról, amiért idejött 2000 kilométerről. Nem, nem és nem. Átgondolta, bizonytalansága elmúlt. Jézusnak nincs igaza, és tényleg méltó a halálra. Nincs más Isten, csak az ő valóságuk Istene.

Azért odafordult hozzá, és kicsit gúnyosan megkérdezte.

– „És milyen a valódi Isten?”

Jézus kész volt a válasszal, hiszen ő is érezte a Cirénei belső vívódását, és már várta a kérdést.

– „Isten csak szeretet” – mondta érthetően, majd ki egyenesedett, és nagyot sóhajtott.

A választ sokan hallották.

Többet nem beszéltek.

Az út meredek része véget ért. Jézus a Cirénei felé fordult, és intett, hogy már bírni fogja. A kereszt újra a vállára került.

A Cirénei állt egy darabig, majd megfordult, és sietős léptekkel elindult lefelé, a város felé. A távolból még hallotta az ütések zaját, amely belehasított a délutáni csöndbe. Három óra felé járt az idő. Nem tudott már másra gondolni. Minden koppanás azt visszhangozta a fejében: Csak a szeretet, csak a szeretet, csak a szeretet.

Garay András